

Tajemství a záhady historie

Karel Kyr

Karel Kýr

TAJEMSTVÍ A ZÁHADY

HISTORIE

Copyright

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-278-0 (ePub)

978-80-7512-279-7 (mobipocket)

978-80-7512-280-3 (pdf)

1. TAJEMSTVÍ KAPUCÍNSKÝCH KATAKOMB V PALERMU

V celém světě se o ní mluví jako o Šípkové Růžence nebo spící krásce. A toto přirovnání není nadsazené. Jedná se o malou Rosalii Lombardovou, která byla dcerou sicilského generála a zemřela roku 1920 jako dvouletá na infekční zápal plic. I po tolika letech od své smrti vypadá jako by právě zavřela oči. Její tělo je nejzachovalejší ze stovek mumifikovaných těl, která jsou uložena v katakombách kapucínského kláštera v Palermu.

Kláster menších bratrů kapucínů

Kláster menších bratrů kapucínů v Palermu byl založen roku 1534. A od počátku mniši pochovávali své zesnulé ve sklepení pod klášterem. Na přelomu 16. a 17. století přestaly sklepy postačovat a tak se kapucíni rozhodli, že vybudují podzemní katakomby. Martina Řehořová na portále zdraví e15.cz píše:

„Když však byly kvůli stavebním pracím vyzdviženy čtyři desítky dříve pohřbených těl, ukázalo se, že ostatky dosud nepodlehly zkáze, neboť suché, chladné a dobře ventilované prostředí v kobkách z pórovitého vápence je

přirozeným způsobem mumifikovalo. Tato náhoda napomohla vzniku tradice, která se nejen udržela po staletí, ale rozšířila se po celém území Sicílie.“

Spontánní mumifikace

Samozřejmě, že do katakomb byli nejdříve pohřbíváni mniši. Nejstarší mumie z katakomb patří páteru Silvestre da Gabbio, který zemřel roku

1599. Jeho tělo bylo svlečeno, položeno do speciální větrací komory na terakotové¹ trubky, které odváděly odcházející tělové tekutiny. Tento postup konzervace těla se nazývá **spontánní mumifikace**.

Mumie s vnitřními orgány

Více známým egyptským mumiím byly po smrti odstraňovány vnitřní orgány a mozek. U sicilských mumií tomu bylo jinak. Na výše uvedeném portále Martina Řehořová napsala:

„Po sedmi či osmi měsících, když tělo spontánně dosáhlo dostatečně vysušeného stavu, je mniši omyli v roztoku vinného octa, a aby si udrželo původní stav, vycpali dutiny slámou. Takto připravené mumii byl vrácen oděv a přesunula se do veřejně přístupné části katakomb.“

Mumifikování se stalo módou

Když se výše zmíněné konzervační metody prokázaly jako účinné, zájem o uchování svých ostatků projevíli také příslušníci movitých sicilských vrstev. A tak se začali v kapucínských katakombách objevovat vládní úředníci, lékaři, právníci, umělci. V dobách největší slávy bylo v palermských katakombách uloženo 6 až 8 tisíc nebožtíků. Dlužno dodat, že se jednalo o výnosný obchod, protože za mumifikaci a následnou údržbu mumie museli pozůstalí každý rok platit nemalou částku. Pokud

¹ **terakota** (it.) hlína vypálená převážně do hnědé barvy. Pro svou tvrdost a stálost se hodí nejen na nádoby, ale i na plastiku (tanagerské figurky).

nebyl poplatek uhrazen včas, byl jejich předek dočasně uschován a na původní místo byl vrácen po zaplacení dluhu.

Zajímavé je, že se opatrování těl v některých případech řídilo pravidly, které si před smrtí nadiktoval sám zesnulý. Byly mu například pravidelně vyměňovány šaty, čištěny a česány vlasy. Rodiny nepovažovaly mumie za nic neobvyklého a v katakombách je často navštěvovaly.

Vrcholné mumifikační dílo

Balzamovací metody od dob pátera Gabbia do počátku 20. století, kdy místní úřady balzamování definitivně zakázaly, se měnily. Což bezpochyby mělo vliv na zchovalost mumie. Samozřejmě s jejím stářím. Vrcholovým mumifikačním dílem v palermských katakombách je Rosalia Lombardová, která byla posledním člověkem, který mohl být ve městě mumifikován. Uchování jejího těla se ujal tehdejší přední palermský balzamovač dr. Alfredo Salafia. Jeho postup zůstal dlouho tajemstvím. Vědělo se jen, že aplikoval metodu arteriálního balzamování – injekční vstřikování vhodných konzervačních látek do tepen zemřelého. Tato metoda se rozšířila během 19. století.

Panovalo však přesvědčení, že detailní popis úspěšného balzamovacího postupu si lékař, který zemřel roku 1933, vzal s sebou do hrobu. O mnoho let později sicilský antropolog Dario Piombino – Marcali vyhledal Salafiovy žijící potomky a mezi písemnostmi z rodinné pozůstalosti objevil ručně psané paměti, v kterých balzamovač popsal celý postup. Ve výše zmíněných webových stránkách v článku „*Sicilské mumie ve světle moderní medicíny*“ se píše:

„Postup, který i dnešní odborníci přes balzamování hodnotí jako vrcholné umělecké dílo oboru, spočívá v kombinaci několika použitých látek. Salafia v pamětech popisuje, jak krev malé Rosalie po její smrti nahradil tekutinou

uměle vytvořenou z formalinu, alkoholu, glycerinu, salicylové kyseliny a zinkových solí. Každá z přísad ve výsledné směsi plnila nenahraditelnou funkci: formalin zabíjel bakterie, alkohol tělo vysušoval, glycerin zabraňoval přesušení, salicylová kyselina likvidovala houby a zinkové soli dodávaly tkáním pevnost.

Neuvěřitelný výsledek Salafiova postupu lze pozorovat dodnes. Kolem roku 2009 sice tělo malé Rosali začalo vykazovat první známky rozkladu a muselo proto být i s rakvičkou umístěno do speciálního hermeticky uzavřeného skleněného boxu naplněného dusíkem. Doposud jedinou viditelnou známkou rozkladu je změna barvy – pokožka dívky ztmavla a vlasy, kdysi zlatavé, získaly jemně zrzavý nádech. Pokožka ve tváři a ostatní tkáně stále působí dojmem, jako by byly vymodelovány z vosku. A jak ukázalo zkoumání pomocí rentgenových paprsků, stejně nedotknuté jsou i Rosaliny vnitřní orgány.“

Ráj pro archeology

Mumie nejsou jen v Palermu, ale celý ostrov je na ně bohatý. Rozsáhlé soubory mumifikovaných těl můžeme najít i v jiných sicilských městech. Například v Pirainu, Savoce nebo Novaře. V posledním desetiletí se tento materiál stal centrem zájmu moderní archeologie, A není divu. I z pět set let starých tělesných ostatků dnes věda dokáže mnoho vyčíst. O stravovacích návycích, nemocech, životě, životním stylu či okolnostech smrti mumifikovaných osob.

Zajímavé nálezy přinesla spektrometrická analýza vlasových vzorků odebraných mumii. Ukázalo se, že po několik staletí lze touto metodou identifikovat přítomnost ethylglukuronidu ve vlasových vláknech a tak míru konzumace alkoholu dotyčného jedince během života. Díky tomu víme, že mnozí movití Sicilané si rádi přihnuli.

Katakomby v Palermu v současnosti

Katakomby v Palermu jsou v současné době provozovány jako muzeum a patří mezi nejvyhledávanější turistické atrakce města. Za tři eura vstupného se můžete volně procházet mezi mumiiemi a dokonce je i zkoumat z několika centimetrové vzdálenosti. Těla jsou rozmístěna do několika sekcí. Hned o vchodu se nacházejí mumie kapucínských mnichů. V sousední chodbě jsou umístěni ostatní kněží a preláti, v dalších, které navazují pak muži, ženy, celé rodiny, lidí významných profesí. Některé mumie stojí ve vzpřímené poloze podél chodby a zezadu jsou připevněny provazem neb drátem ke skobě ve zdi. Jiné leží v prostorných policích, které v několika řadách nad sebou pokrývají celé stěny od podlahy až po klenutý strop. Další odpočívají v dřevěných rakvích opatřených skleněnými stěnami.

Počet těl v současnosti je podle posledních odhadů 1250 až 1800. Co se stalo s ostatními, se přesně neví. Spekuluje se o tom, že po staletích podlehly zkáze nebo byly zničeny během bombardování za druhé světové války.

2. JEDEN Z NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH ARCHEOLOGICKÝCH OBJEVŮ - OBJEVENÍ HROBKY XIN ZHUI

Když se v roce 1971 začalo pracovat na podzemním úkrytu pro nemocnici u Changsha (provincie Hunan, Čína), který ji měl chránit před bombardováním, uprostřed kopce Marquise narazili dělníci na hrobku Xin Zhui, také známou jako Lady Dai, která byla pohřbena kolem roku 2100 před naším letopočtem. Archeologové tento nález považují za jeden z nejvýznamnějších ve 20. Století

Po otevření hrobky dělníci objevili její mimořádně zachovalé tělo a kolem sebe měla stovky vzácných artefaktů. Do hrobu si s sebou vzala kompletní výbavu předmětů denní potřeby až po nábytek, ale i luxusní výrobky, například hudební nástroje, hedvábné tkaniny, šperky a pro Orient typické lakované předměty.

Mumie Paní Dai byla v překvapivě dobrém stavu. Zachovaly se všechny měkké části těla včetně ušních bubínků a dokonce papily na konečcích prstů. Hrobka se stala pro historiky komplexním zdrojem informací o

způsobu života ve starověké Číně. Její tělo a věci jsou v současné době v péči provinčního muzea v Hunan.

Další nálezy

Vedle hrobky Xin Zhui byla objevena i hrobka jejího manžela a mladého muže, o kterém se předpokládá, že byl jejím synem. S pomocí více než 1 500 místních středoškoláků začali archeologové s velkými vykopávkami v lednu 1972. Mrtvé tělo Xin Zhui bylo zabaleno do dvaceti vrstev oblečení vázaných hedvábnými stužkami.

Dne 14. prosince 1972 lékaři z Lékařského institutu v Hunan provedli pitvu. Hodně z toho, co je známo o životním stylu Xin Zhui bylo odvozeno z těchto a dalších vyšetření.

Život a smrt Xin Zhui

Xin Zhui žila extravagantním životem. Měla ráda své vlastní muzikanty, kteří se měli starat o její zábavu. Sama hrála na hudební nástroj qin, který byl spojován s kultivovaností a intelektem. Jako příslušnice vysoké šlechty měla přístup k různým císařským potravinám, včetně různých druhů masa, které byly vyhrazeny pro císařskou rodinu a členy vládnoucí třídy. Mnohé z jejich šatů byly vyrobeny z hedvábí, vlastnila řadu kosmetiky.

I když zemřela kolem padesátky, Xin Zhui trpěla řadou nemocí, které nakonec vedly k její smrti. Vedle celé řady vnitřních parazitů měla také koronární trombózu a arteriosklerózu, která s největší pravděpodobností souvisela s nadměrnou hmotností v důsledku sedavého způsobu života. Trpěla také žlučovými kameny, z nichž se jeden nacházel v žlučovodu a dále zhoršil její stav. Jak již padla zmínka, zemřela kolem padesáti let věku. Příčinou smrti byl infarkt. Byla pohřbena s více než tisíci položek od nápojů

a potravin, nádob, hedvábných šatů a gobelínů... Včetně figurek hudebníků a truchlících.

Význam

Jak již padla zmínka hrobka Xin Zhui je považována za jeden z nejvýznamnějších archeologických objevů 20. století. I když se v Číně sem tam najdou zachovalé lidské ostatky, obsah hrobky Xin Zhui odhalil neuvěřitelné množství informací o životě v dynastii Han. Objev navíc prosadil větší péči o starověké lidské ostatky. Dlužno dodat, že čínští vědci v roce 2003 vytvořili „*tajnou sloučeninu*“, která byla vstříkována do stále existujících cév Xin Zhui, aby bylo zajištěno její zachování.

3. BÍLÁ PANÍ NA HOFBURGU

Hofburg (česky Dvorní hrad) je vídeňský hrad, někdejší rezidence rakouského císaře. Počátky dějin paláce spadají do 13. století. V letech 1438 – 1583 a 1612 – 1806 byl současně rezidencí králů a císařů Svaté říše římské a posléze do roku 1918 sídlem rakouského císaře. Byl také označován jako zimní rezidence, zatímco zámek Schöbrunn byl tzv. letní rezidencí. Dnes je jeho část sídlem rakouského spolkového prezidenta. V sálech bývalé Dvorní knihovny sídlí Rakouská národní knihovna.

Neblahý duch

V Hofburgu se zjevovala Bílá paní před úmrtím některého z členů habsburské rodiny nebo před velkým neštěstím. Každý z členů panovnické rodiny věděl, že je to neblahý duch. Bílá paní se zjevovala v kritických letech 1621, 1740 a 1866 v Schönbrunnu a v chodbách Hofburgu. Objevila se i několik dní před sebevraždou korunního prince Rudolfa, v lednu 1889. Dne 30. srpna 1898, pár dnů před vraždou císařovny Alžběty (Sisi), se Bílá paní objevila znovu. Podle rakouské historičky a spisovatelky Gabriely Praschlové – Bichlerové (Habsburkové a nadpřirozeno) se to stalo takto:

„Tu noc císařovna vyšla na balkon hotelu a těšila se z chladné noci, o půlnoci zcela zřetelně zahlédla v hotelovém parku Bílou paní. Ta se na ni chvíli upřeně dívala a pak se rozplynula.“

Příběh Bílé paní pochází z daleké minulosti, kdy po dobu panování Habsburků tajně navštěvovala dokonce několik regentů. Traduje se, že v noci před hroící katastrofou se zjevila současnému císaři nějaká žena... Počínaje Josefem II. navštívila Bílá paní všechny panovníky až po Františka Josefa I. Prý byla vzdálenou příbuznou habsburské rodiny a přicházela z tzv. Amaliina křídla do Křídla říšských kancelářů. Podle výše uvedené rakouské spisovatelky Amaliino křídlo bylo původně městským hradem hrabat z Cilli. A Bílá paní byla hraběnkou z Cilli. Vypráví se, že pokud mělo zjevení na rukou bílé rukavičky, oznamovalo příchod nového potomka, pokud byly rukavičky černé, bylo to znamení nadcházející smrti ženy nebo muže z habsburského rodu.

Noční hlídač se vyděsil

Nezvyklý zážitek měl noční hlídač, který pracoval v Hofburgu v únoru 1957. Právě začal s novou obchůzkou. Byl vybaven silnou baterkou a elektronickým zařízením, které ukazovalo jeho přesnou polohu. Tři a půl kilometrová pochůzka vedla od sklepa až na půdu. Často tu viděl netopýry

a také kuny, které si rády dělají pelíšky ve starých domech. Dlužno dodat, že dlouhé tmavé chodby mohou vyvolávat u vnímavějších lidí nepříjemné pocity i ve dne. Ten, kdo tudy prochází v noci, nemůže být žádný strašpytel. A tu noc hlídač uslyšel a uviděl něco, co ho k smrti vyděsilo a změnilo mu život. Ať to bylo cokoli, odmítl se o tom bavit. Jen prohlásil, že již nikdy nechce Hofbrugem procházet v noci.

Ale to není všechno. Všude na vídeňském Hradě, hlavně v nejstarším tzv. Švýcarském křídle, si lidé co chvíli stěžovali na noční vyrušování. Slyšeli kroky, sténání a vzdychání, klapot bot s vysokým podpatkem, věci měnily své místo.

Věřit tomu nemusíte, ale tyto paranormální jevy potvrdila řada svědků. Inu, je něco mezi nebem a zemí.

4. KOŘENY HITLEROVA ANTISEMITISMU A MYSTICISMU

Kořeny Hitlerova mysticismu

O Hitlerově mysticismu toho bylo napsáno mnoho. Budoucí führer byl v podstatě malý člověk, zmítaný silnou sociální a vlasteneckou vášní. Jako zázrakem však spěje vpřed... Sám Hitler se někdy nad svým vzestupem v údivu pozastavoval. K Braunau nad Inem, kde se Hitler narodil 20. dubna 1889 v 17, 30 hod., v čísle 219, se pojí zvláštní tradice. Braunau bylo pařeništěm médií. Je to rodné město Willyho a Rudiho Schneiderů, jejichž psychické pokusy budily na počátku minulého století senzaci. Hitler měl stejnou kojnu jako Willy Schneider. Ale odkud pochází führerova rasová teorie? Setkal jsem se několikrát s názorem, že se Hitler učil v Olomouci u židovského řemeslníka, který byl na něho více než přísný. Fakta jsou však jiná.

Dlužno ještě dodat, že po pogromech v carském Rusku v letech 1880 1881 mnoho židovského obyvatelstva prchalo na západ a do USA. Tedy i do Vídně. A Vídeňákům nikterak nepřiřostlo k srdci.

Počátky Hitlerova antisemitismu

Chceme-li zodpovědět otázku Hitler kontra teorie o nadřazenosti ras, musíme do Vídně na začátku 20. století. Hitler ve Vídni hodně četl, ovšem bez jakéholi systému. Knížky o okultismu, astrologii, četl dobrodružné romány Karla Maye a bulvární vídeňské plátky vydávané nejrůznějšími reakčními organizacemi. U jednoho z těchto žurnálů, antisemitského Ostara, který vydával jeden z hlasatelů rasismu a antisemitismu v Rakousku, zběhlý mnich Ge Lanz (tj. Jörg Lanz von Lieberfels), se krátce zastavíme. Mezi Hitlerovými výroky a teoriemi, které šířili vídeňští rasisté, existuje totiž nápadná shoda. Již v krejcarových Lanzových brožurkách byl za hnací sílu dějin vydáván boj mezi „plavovlasou rasou Páně“, kterou Lanz nazývá jednoduše Heldinge (německy held-hrdina) a ostatními méněcennými rasami Affinge (Affe-opice). Lanz varoval Holdingy před těmi, kteří jsou podobni opicím, před smíšenými manželstvími. Každé spojení světlavé ženy z vyšší rasy s podčlověkem z plemene lidí podobných opicím pokládal za obludné poskvrnění rasy. Představitelům vyšší rasy mimo jiné doporučoval mít více žen a nedbat v tomto směru církevní morálky. Podle Lanzovy teorie měli Holdingové budovat speciální školy k pěstování čistých Árijců.

Hitler byl posedlý ideou vylepšení rasy a dával v souvislosti s tím doporučení, která zněla stejně jako úvahy vídeňských rasistů. K tomu je třeba dodat, že Lanzovými zásadami přijímání kandidátů do nového řádu se později řídili v SS. Rozpracoval ceremonii grálu a zavedl „prověrku čistoty krve“, která v nacistickém Německu přešla do denní praxe. Ale Hitlera formulovaly i okultní společnosti, ať to byl řád Východního chrámu (OTO), berlínská společnost Vrilu či společnost Thule. Zvláště jejich učení o Neznámých Nadřazencích.

Řád Východního chrámu

Počátky německého nacismu musíme hledat již na počátku 20. století. Okultismus učí, že když si členové skupiny usmířili skryté síly jistou smlouvou, mohou tyto síly vyvolat jen prostřednictvím kouzelníka, který nemůže jednat bez média. Všechno se odehrávalo tak, jako kdyby Hitler byl médiem a Haushoffer (bude o něm řeč později) kouzelníkem. A mnohá

svědectví a konečně i chování a výroky Hitlera to dokazují. Rok 1912 je označován za převratný v evoluci německého okultního hnutí. V tomto roce Theodor Reuss a Aliesterem Crowleyem založili řád Východního chrámu (OTO), který se stal zárodkem dalšího bouřlivého vývoje v tomto směru. Orientální prameny, z kterých čerpal řád Východního chrámu, jsou velmi rozmanité, takže se nedá vymezit nějaký určitý vliv. Přidružuje se k tomu démonické působení Crowleje, pozůstatky templářství a tehdy módní theosofie. Nelze ani přehlížet fakt, že Reuss již v roce 1902 vyvezl z Anglie zednářský obřad Memphis-Mizraim.

Když zemřel Krel Kellner, s kterým sdílel své magické zábavy, prohlásil se Reuss za jediného ochránce a vykladače „velkého hermetického učení“. Do OTO přitáhl houfy lidí, kteří žádali o zasvěcení do tajné školy sexuální magie. Německý okultismus nelze v žádném případě považovat za izolovaný jev. Je to plod stromu, který později nasál smrtelný jed. Němečtí okultisté čerpali mystickou zkušenost z různých zdrojů a sami ji předávali dál lidem stejného smýšlení v jiných zemích.

Tajný německý řád

V tomto čase založil Theodor Fritsch a Hermann Pohl „Tajný německý řád“. Více než o mystické sdružení šlo o krajně pravicovou politickou stranu. I když mnozí členové prošli okultní školou Quido von Lista (1848-1918) a Jörga Lanze von Liebenfelse (1874-1954). List přinesl hnutí magický výklad skandinávských run a Lanz rasistické poučky a mystickou ideu posvátné německé krve. Základní složky nacismu, jak je vidět, dozrály již před vypuknutím první světové války. Řád Fritsche a Pohla byl budován podle zednářského vzoru a měl lóže ve všech německých městech. Podle mnoha autorů to byl „vnitřní kruh“ příštího fašismu s jeho kultem síly a praxí genocidy, svaz kladiva – Hammerbund. Řád zakládal chrámy v blízkosti gótských zřícenin – Werfensteinu na Dunaji, v Marinkampu vedle Ulmu a na Rujaně. V Třetí říši našlo uplatnění nostalgické tíhnutí k ruinám rytířských hradů. Brzy byl díky vedoucímu Hitlerjugend Balduru von Schisachovi utvořen systém „řádových hradů“, v kterých získávali průpravu mladí „nadlidé“. Takové hrady s klausurou byly zřízeny ve Vogelsangu (Porýní), Sonthofenu (Bavorsko) a na Krössinsee (Východní Prusko). Hitler o nich řekl:

„Na mých řádoých hradech vyrůstá mládež, která ohromí svět. Potřebuji mládež dychtící po násilí, vládě, která se ničeho nebojí, je ohromná. Nepotřebuji intelekt. Vědomosti by mou mládež zahubily.“.

Což se mu také vyplnilo.

Germánský řád jen vzkřísil Wotanův kult, který se převrátil v jakési stranické náboženství. A přešel jako systematická součást do nacionálně socialistického hnutí. Tak se stal okultismus součástí politické propagandy. Svědčí o tom dokumenty řádu, uložené v Německém generálním archivu v Koblenci.

Následujte Hitlera, bude tančit..

J. Bergier a L. Pauwels v „Jitru kouzelníků“ píší: „Ovzduší hrůzy nacismu, které nemohl nikdo předvídat, ohlašovaly již strašidelné příběhy německého spisovatele Hanse Heinze Ewerse Mandragora a V hrůze. Ewers se stal oficiálním básníkem režimu a napsal Horst Wessel Lied. Není nemožné, že některé romány, básně, obrazy, sochy opomíjené i speciální kritikou, nám podávají obraz zítřejšího světa.“

Ale vraťme se k Hitlerovi. Několikrát byla vyslovena domněnka, že pod nacionálním socialismem muselo být skryto nějaké společenství zasvěcenců. Vše tomu nasvědčuje.

Muž, který si nechal říkat Dietrich Eckardt, byl básník, dramaturg, žurnalista a bohém. Patřil mezi zakladatele společnosti Thule, o které bude ještě řeč. V roce 1920 se Dietrich Eckardt a jiný člen společnosti Thule architekt Alfred Rosenberg, seznámili s Hitlerem. Dali si s ním první schůzku ve Wagnerově domě v Bayreuthu. Tři roky se neustále pohybovali kolem malého kaprála, řídili jeho myšlenky a činy. Eckardt učil tohoto nevýrazného muže psát a mluvit. Jeho výuka se ubírala dvěma směry. Ve směru „tajné“ nauky a ve směru nauky o propagandě. Když Dietrich Eckardt roku 1923 umíral v Mnichově s plícemi prožranými yperitem, řekl: „Následujte Hitlera, bude tančit, ale hudbu jsem napsal já. Dal jsem

mu prostředky, jak vstoupit ve spojení s Nimi... Nelitujte mne, ukáže se, že jsem zapůsobil na dějiny více než kterýkoliv Němec...”

Dlužno ještě dodat, že Dietrich Eckardt se před svou smrtí, v červenci 1923, stal jedním ze sedmi zakládajících členů nacionálně socialistické strany. Sedmička je posvátné číslo...

Společnost Vrilu

Ještě před nástupem fašismu působila v Berlíně malá duchovní společnost – Společnost Vrilu aneb Světelná lóže. Byla založena podle románu anglického spisovatele Bulweea Lyttona „Plémě, které nás vystřídá“. Autor v této knize popisuje lidi, kteří se zatím skrývají v jeskyních ve středu Země. Jsou však psychicky vyvinutější než my. Záhy ze svého úkrytu vyjdou, aby nám vládli. A co je to Vril?

Vril je obrovská energie, z níž v obyčejném životě užíváme jen nepatrnou část, je to nerv naší možné božskosti. Kdo se stane pánem Vrilu, stane se pánem sebe sama, druhých i světa. Je to jediné přání, které má oprávnění, k němu musí mířit všechno naše úsilí. Všechno ostatní patří oficiální psychologii, morálkám, náboženství, větru. Svět se změní. Páni vystoupí z podzemí. Jestliže jsme s nimi neuzavřeli spojení, jestliže my také nejsme pány, octneme se mezi otroky, na hnojišti, jež bude sloužit k rozkvětu nových měst.“

O všech těchto problémech se diskutovalo již v prvních nacistických kroužcích v Mnichově. Mnozí lidé, kteří se mohli chlubit nanejvýš průměrností, sotva navlékli uniformu, uvěřili, že jsou plavovlasé bestie, nadlidé. A nedočkavě čekali na příležitost, kdy budou moci vládnout nejen nad lidmi, ale i nad časem a prostorem. Právě k tomu se hodil mystický Vril. K této lóži patřil Karl Haushoffer. Mág zla, druhý muž, který formoval Hitlera.

Společnost Thule

Další okultní společností, která formovala Adolfa Hitlera, byla společnost Thule: Ultima Thulé, tak nazývali antičtí autoři pravděpodobně Skotsko nebo Island, nejsevernější tehdy osídlený bod země. Nebo to bylo Grónsko? Pro mnichovské okultisty, kteří v roce 1918 začali studovat magii skandinávských run, se slovo Thule stalo symbolem mytické kolébky nordické rasy. Stejně jako Atlantida prý i Thule byla magickým středem pohlčené civilizace. V čele společnosti stanul Rudolf von Sabottendorf (1875-1945). V revolučních událostech 1918-1919 využil Sabottendorf společnosti ke krytí spiklenecké činnosti. Do německé dělnické strany, vedené Antonínem Drexlerem, vstoupil dokonce dříve než Hitler. Tato skupinka, která se scházela v malé mnichovské pivnici Sternecke, se stala zárodkem národně socialistického hnutí.

Podle Eckardta a jeho přátel nebyla prý všechna tajemství Thule ztracena. Tvrdili, že bytosti, které zprostředkovávají styk mezi člověkem a inteligencemi z vnějšku, mají prý pro zasvěcence tolik sil, z nichž se dá čerpat, aby se Německu navrátila vláda nad světem a aby se z Německa stal národ zvěstující budoucí nadlidství, proměny lidského rodu.

„Jednoho dne se legióny pohnou, aby zničily všechno, co překáželo duchovnímu osudu země, a budou řízeny neomylnými muži, živými ze zdrojů energie a vedenými velkými předky.“

To jsou báje obsažené v Árijském učení Eckardtově a Rosenbergově, báje, které tito proroci magického socialismu uvádějí do Hitlerovy duše, která je citlivým médiem. Ale společnost Thule přece jenom není dosud nic jiného než malý mocný stroj na promíchání snu a skutečnosti. Velmi rychle se stane pod jinými vlivy a jinými osobami nástrojem mnohem podivnějším, nástrojem schopným změnit i samu povahu skutečnosti. Teprve s Karlem Haushofferem nabude, jak se zdá, společnost Thule svého skutečného charakteru tajné společnosti zasvěcenců, kteří jsou ve styku s neviditelným světem. A stane se magickým středem nacismu.

Institute Ahnenerbe

Absurdit bylo v Německo mnoho, např. Institute Ahnenerbe, která měla všestranně podporovat dědictví předků, měla k dispozici specialisty z různých oborů okultního učení. Mimo jiné měli studovat moudrosti nashromážděné tajnými společnostmi všech dob a národů a dodávat vhodná doporučení a rady.

Dále to bylo učení o věčném ledu a o dutosti země. Psal o tom už L. Souček a zvláště J. Bergier a L. Pauwels v Jitru kouzelníků. Dosti podrobně. Troufám si tvrdit, že učení o věčném ledu mělo velký podíl na porážce Němců v Rusku. V Jitru kouzelníků je uvedeno:

„Spodoba mezi ohněm a duchovní energií je jiný archetyp. Kdo je nositelem této energie, je nositelem ohně. Ať se to zdá sebepodivnější, Hitler byl přesvědčen, že tam, kam postoupí on, zima ustoupí. Toto mystické přesvědčení vysvětluje částečně způsob, s nímž vedl ruské tažení.“

Jak již bylo uvedeno, nacistické špičky věřily na učení o duté zemi. Byli přesvědčeni, že obýváme vnitřek koule zajaté ve skalnaté hmotě, která se prostírá do nekonečna. Žijeme připlácnuti na její dutý povrch. Nebe je prý uprostřed této koule atd. Němci stahovali radary na Rujanu...Proč? Profesor Gerard S. Kupier napsal v Populární astronomii:

„Význačné kruhy německého námořnictva a letectva věřily v teorii duté země. Domnívaly se zejména, že bude užitečná k zjištění anglické flotily, protože konkávní zakřivení země by umožnilo pozorování na velmi dlouhou vzdálenost prostřednictvím infračervených paprsků, které se nelámou tak jako paprsky viditelné.“

Karl Haushoffer a Adolf Hitler

Vše nasvědčuje tomu, že muž, který nejvíce ovlivnil Hitlera, byl Karl Haushoffer. Když Haushoffer vyučoval na mnichovské univerzitě, byl jeho asistentem Rudolf Hess. A právě Hess uskutečnil setkání Haushoffera s Hitlerem. Uvedme si jednu zajímavost, která mne zaujala. Jistě si vzpomínáte, že Hess utekl z Německa letadlem. Bylo kolem toho vysloveno mnoho hypotéz. Prý proto, že Haushoffer řekl Hessovi, že ho viděl ve snu, jak letí do Anglie. Ve vzácných okamžicích jasného vědomí, které mu ponechávala jeho nevysvětlitelná choroba, prohlásil prý zajatec Hess, poslední, který přežil ze společnosti Thule, jasně a zásadně, že Haushoffer byl kouzelník, skrytý mnich. Když byl Hitler po nezdařeném puči uvězněn v Landshutu, generál Karl Haushoffer, kterého tam uvedl Hess, navštěvoval budoucího führera každý den. Trávil s ním dlouhé hodiny, rozvíjel jeho teorie a těžil z nich všechny argumenty, vhodné pro převzetí politické moci. Když byl Hitler s Hessem sám, upravoval pro vnější propagandu Haushofferovy teorie v celek, který hned diktoval do Menin Kampfu.

Kdo byl Karl Haushoffer?

Přes všechno zlo, které za sebou tento muž zanechal, to byl zajímavý člověk. Narodil se roku 1869. Často pobýval v Indii a na Dálném východě. Byl dokonce vyslancem v Japonsku – naučil se výborně japonsky. Podle Haushoffera pochází německý národ ze Střední Asie a „trvalost, velikost i ušlechtilost jsou zajišťovány indogermánskou rasou“.

Haushoffer byl v Japonsku zasvěcencem jedné z nejdůležitějších buddhistických společností a v případě, že by selhal, zavázal se, že spáchá obřadní sebevraždu. Kariéra tohoto muže byla podivuhodná. V roce 1914 byl Haushoffer už generálem. Upozornil na sebe neobyčejnou schopností předvídat události: hodinu nepřítelova útoku, místa dopadu dělostřeleckých střel, bouře, politické změny v zemích, o kterých jinak nic nevěděl. Byl tímto darem předvídavosti obdařen také Hitler, nebo mu Haushoffer vnukával svá vlastní osvědčení? Proč tato otázka? V Jitru kouzelníků autoři píší:

„Hitler předpověděl přesně datum vstupu svých vojsk do Paříže, datum příjezdu prvních lodí do Bordeaux, které prorazily blokádu. Když se rozhodl pro obsazení Porýní, všichni evropští znalci včetně německých byli přesvědčeni, že Francie a Anglie se postaví na odpor. Hitler předpověděl, že nikoli. Oznámil předem datum Rooseveltovy smrti.“

Po první světové válce se Haushoffer pustil znovu do studia. Zdálo se, že se plně zaměřil na politický zeměpis. Založil revue Geopolitik. Podle Bergiera a L. Pauwelse to byl jen zastírací manévr. Píší: „Je zajímavé, že tato vycházející díla se zakládají na úzce materialistickém politickém realismu. Tato starost, jež se projevuje u všech členů skupiny, aby používali vnější řeči ryze materialistické a dopravovali tak na veřejnost své pseudovědecké názory, neustále mate stopy.“

S tím mohu jen souhlasit. Haushoffer byl Schopenhauerovým žákem, obdivovatele Ignáce z Loyoly. Byl typem člověka, který toužil v skrytu vládnout nad lidmi, manipulovat s nimi. Zakrýval mystického ducha, kterého měl v sobě, ducha, který pátrá po skrytých skutečnostech. A nemůžeme mu upřít velkou kulturní a duchovní sílu, která se zvrtila k pólu zla. Mnoho autorů vyslovalo domněnku, že to byl právě Haushoffer, který vybral za znak hnutí hákový kříž. Pro ty, kteří se touto disciplínou nezabývají: Obrácená svastika nebo hákový kříž, jehož původ se ztrácí v nedohlednu minulosti, je pravděpodobně „modelem“, základna, který ovládá každou destrukci. Svastika byla vždy v Evropě považována za magické znamení. Spatřoval se v ní symbol slunce a pramen života a plodnosti nebo symbol blesku, projev božího hněvu, který je nutno zažehnat. S tímto symbolem se setkáváme už ve vykopávkách Tróje. Pojednání o svastice by dalo na obsáhlou studii.

Zmínili jsme se, že společnost Thule získala na důležitosti s příchodem Karla Haushoffera. Dle něho měli získat členové Thule hmotnou vládu nad světem, měli být ochráněni před jakýmikoli nebezpečími a jejich činnost měla trvat přes tisíc let až do příští potopy světa. Přísahali, že zemřou vlastní rukou, dopustí-li se chyby, a že budou vykonávat lidské oběti.

„Vyhubení cikánů (750 tisíc mrtvých) mělo, jak se zdá, jen magické důvody.“

A jak skončil Karl Haushoffer? O jeho konci se můžeme dočíst v Jitru kouzelníků, a proto jen stručně. 14. března 1946 zabil svou manželku Martu a sám spáchal sebevraždu podle japonské tradice. Se zpožděním se dověděl o popravě svého syna Alberta v táboře Moabit. V zakrvácené kapse Albertových šatů se našel rukopis této básně:

K mému otci promluvil osud,

jen na něm bylo, aby vrhl zpět

démona zla do jeho vězení.

Můj otec ale zlomil pečeť,

necítil výdech zla,

pustil démona do světa...

Nechci touto prací, chraň bůh, demonstrovat nevinnost Adolfa Hitlera, prezentovat ho jako oběť. Führer byl zrůda. Hitler je čítankovou ukázkou toho, co může zneužití magie udělat nejen s jedincem, ale i s národem. Hitlera názorně zobrazují jeho vlastní slova, která pronesl. Jejich autentičnost potvrdilo několik svědků. Prohlašoval:

„Stvoření není ukončeno. Člověk vstupuje jasně do fáze metamorfózy. Starý lidský rod vstoupil až do stádia úpadku a přežívání. Lidstvo vystupuje po žebříku každých sedm set let a ukázkou tohoto zápasu v ještě dalším období, než je toto, je příchod Syna božího. Všechna tvořivá síla se soustředí do nového druhu. Obě varianty se budou rychle vyvíjet a odlišovat. Jedna zmizí a druhá se rozvine. Nekonečně překročí dnešního člověka... Chápete teď hluboký smysl nacionálně socialistického hnutí? Kdo chápe nacionální socialismus jako politické hnutí, ten o něm neví mnoho...”

K tomu, domnívám se, není nutno nic dodávat.

5. NÁLEZY V NABTA PLAYA BOURAJÍ KONVENČNÍ TEORIE

Nabta Playa, kdysi velké jezero v Nubijské poušti, se nachází asi 800 kilometrů jižně od Káhiry. Vykopávky v této oblasti napovídají, že lidé před deseti tisíci lety měli neobyčejné znalosti o vesmíru. Opravdu? V každém případě Nabta Playa ukrývá jednu z největších záhad světa.

I když je dnes tato poušť zcela suchá, nebylo tomu tak v minulosti. Kolem začátku 10. století před naším letopočtem tato oblast dnešní Nubijské pouště začala získávat více vod, až zde vzniklo jezero. Snad největší v této oblasti a začalo lidi přitahovat jako zdroj vody. Archeologové zde zahájili výzkum v 70. letech minulého století. Do té doby byl ve středu zájmu hlavně slavný chrámový komplex Abú Siabel. V roce 1973 se archeologové Fred Wendorf a Romaul Schild začali jako první zabývat oblastí vyschlého jezera Nabta Playa (playa= jezero), kolem kterého se nacházela stovka tábořišť, četné skupiny vztyčených kamenů (stél) a mnoho pohřebních mohyl s obětinami (zvířat). Proto nazvali toto místo „Údolí obětí“. Ale největší překvapení přinesl asi osm metrů široký kamenný kruh, v kterém se nacházely asi půl metru vysoké kameny, které vždy vytvářely dvojice. (Zajímavé je, že je umístěn na obratníku Raka. Záměrně nebo náhodou?) Toto místo vzdáleně připomínalo zmenšený Stonehenge. Ale ukázalo se, že je mnohem starší. Podle vědců se anglický komplex menhirů začal stavět kolem roku 2600 před naším letopočtem. Kruh v Nabta Playa vznikl o několik tisíc let dříve. Fred Wendorf o tom řekl:

„Zjistil jsem, že z jeho pomoci bylo možné velmi přesně předpovídat slunovrat zhruba do roku 4000 před naším letopočtem. Slunce v ten den vycházelo přesně mezi párem kamenů na východě. Toto dílo vzniklo podle současných poznatků v době 7300 až 6800 před naším letopočtem.“

Dokonalý vesmírný atlas?

V roce 1993 se na Nabta Playa vydal americký astrofyzik Thomas Brophy, který se mimo jiné podílel na vesmírném programu Voyager. Když vše důkladně prozkoumal, prohlásil

„Kamenný kalendář je také mimo jiné jakýmsi vesmírným atlasem. Jednotlivé vnitřní kameny odpovídaly polohám hvězd souhvězdí Orionu. Další skupina kamenů, které se nacházejí jižně od kalendářního kruhu, de facto přesně

určují vzdálenost hvězd Orionu od Země a další skupina kamenů uvádí přesné rychlosti, kterými se tyto hvězdy od Země vzdalují Jeden metr vzdálenosti kamenů od středové oblasti odpovídá vzdálenosti 0, 799 světelných let a jeden metr od středové oblasti k další skupině kamenů odpovídá rychlosti vzdalování 0, 0290 km/ sek..."

Je nabitelní, že se našli oponenti. A není divu. Dnešní člověk těžkou „zkousne“, že tisíce let před stavbami pyramid by mohla existovat civilizace, která by měla matematické a astronomické znalosti, které vyrazí dech i dnešnímu člověku. A to jsme se nezmínili o tom, že v té době měli lidé v Nabta Playa nadzemní kamenné stavby, hluboké studny, které držely vodu celý rok... Kde tyto znalosti získali?! Nebo jim je někdo předal? V každém případě nám Nabta Playa přinese ještě mnohá překvapení.

6. JAK SE STAL SV. ZIKMUND ZEMSKÝM PATRONEM ČECH

Ostatky sv. Zikmunda jsou uloženy v Katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze, na Karlově mostě můžete vidět sousoší tří zemských patronů Čech. Zleva: Václav. Norbert, Zikmund. Ale jak se burgundský král dostal do Čech a proč se stal zemským patronem?

Zikmund byl burgundským králem od roku 516 až do své smrti roku 524. Byl synem burgundského krále Gundobalda. Oženil se s dcerou ostrogótského krále Theodoricha. Všichni byli ariánského vyznání².

² *) Ariánství či arianismus je křesťanský a christologický směr odsouzený na Prvním ekumenickém sněmu v Nikaji roku 325 jako hereze -odchylné učení, které popírá božství Ježíše Krista. Název pochází ze jména alexandrijského kněze Areia (latinsky Arius cca 260 – 336).

Ariánské učení hlásalo, že Ježíš Kristus je stvořená bytost, spolu s Duchem svatým podřízená Bohu Otci, a dostalo v raném středověku politický význam. Jako je Kristus (církev) a Duch svatý (vzdělanost) podřízen Otci, je také církev plně podřízena panovníkovi jakožto otci. V této podobně ariánství převládalo u germánských kmenů až do 7. století a jeho politická stránka znovu obživla v boji o investituru ve vrcholném středověku.

Slavomír Ravik v knize O světcích a patronech napsal:

„Zásluhou svatého Avita se Zikmund i s rodinou vrátil k církevnímu učení, nechal znovu zbudovat chrám svatého Mořice v Agaunu a dal do svatyně přenést ostatky Mořice i ostatních hrdinů takzvané Thébské legie³. Krom toho pečoval o budování škol, zval učitele řecké a latinské literatury.“

³ **) Thébská legie byla oddílem křesťanů naverbovaných v okolí Théb římským císařem Maximiánem. Jejich velitelem byl svatý Mořic (latinsky Mauritius, německy Moritz, francouzsky Maurice), který se narodil ve 3. století v Egyptě, zemřel roku 287 v Agaunum, dnešní Sant- Maurice.

Thébské legie se měla účastnit tažení v Galii v letech 286 – 287 po Kristu a zde se podílet na potlačování vzpoury proti císaři. Nedaleko Ženevského jezera dostali křesťané rozkaz obětovat pohanským bohům, jak bylo před bitvou v římském vojsko zvykem. Ale Thébská legie tento rituál odmítla a stáhla se do Agauna, přesto však zůstali poslušni jiným císařovým rozkazům. Maximiánus dal za trest legii zdecimovat. Legionáři povzbuzeni Mořicem však dál odmítali účast na pohanském rituálu a tak decimování pokračovalo, až byla celá Thébská legie včetně Mořice pobita do posledního muže.

První záznamy o této události pocházejí z roku 445 a zaznamenal je sv. Eucherius z Lyonu. Někteří historii existenci této události a účast sv. Mořice zpochybňovali. Prý se v té době decimace neprováděla a prý neexistují důkazy o tom, že by se Maximiánus nějak výrazněji podílel na pronásledování křesťanů, které v té době zuřilo ve východní části říše.

V letech 1944 – 1949 proběhly ve Svatém Mořici vykopávky, které potvrdily reálný podklad legendy. Počet zde umučených křesťanů se dnes odhaduje až na šest tisíc.

Když jeho první manželka zemřela, oženil se znovu s komornou Prokopií, kterou nazývali také Konstancií. Syn Sigerich si s macechou moc nerozuměl, a ta se rozhodla, že se ho zbaví. „Nakukala“, královskému manželovi, že jeho syn usiluje o trůn a připravuje se, aby ho zbavil života. A tak byl Sigerich roku 522 zavražděn. Zikmund brzy poznal, že chybil, svého činu litoval a podle Wikipedie se uchýlil do kláštera v Agaunum ve Švýcarsku, žil zde mnišským životem a modlil se, aby mu bylo odpuštěno.

Ale o rok později se účastnil bojů vyvolaných nástupnickou krizí, byl zajat orleánským králem Chlodomerem, roku 524 zbaven trůnu a s manželkou a dvěma syny utopen ve studni v Orleánsu, v místě zvaném Colombe. Křesťané v těchto místech postavili nejdříve kapli, později kostel. Teprve roku 535 či 536 bylo jeho tělo přeneseno do Saint-Maurice. Prý s takovou

Na místě umučení byl v 6. století postaven klášter, který roku 1128 přijal augustiniánskou řeholi a přetrval dodnes. Klášter není podřízen žádnému biskupství a jeho opati mají od roku 1840 titulární hodnost betlémského biskupa.

Ostatky sv. Mořice jsou uloženy v opatství St. Maurice ve Valais, část také v Trevínu, Turíně a Bruegu.

Svatý Mořic je jedním z nejuznávanějších svatých z období římské říše. Bývá zobrazován jako černochoch, ale i bělochoch (na oltářním obraze v kostele sv. Mořice v Kroměříži) ve zbroji či s rudým křížem- tyto atributy se mohou, ale nemusí vyskytovat spolu- a na bílém koni. Úcta k němu je typická v severní Itálii a v Porýní. Vyskytuje se nejen na obrazech v jemu zasvěcených kostelích, ale také na znaku některých sídel, mimo jiné i proslulého lyžařského střediska St. Moritz. Z úcty k tomuto světcovi bylo po něm roku 1003 ve Švýcarsku v kantonu Valais přejmenováno městečko na Saint- Maurice, které v době světcovy smrti mělo římský název Agaunum.

slávou, že se to podobalo svatořečení. Dlužno dodat, že slovo Zikmund (ze staroněmeckého Sigimund) znamená „vítězná ochrana“ nebo „ochránce vítězství“.

Převezení ostatků do Prahy

Jak je všeobecně známo, císař Karel IV. byl velký sběratel relikvií. Část Zikmundových ostatků získal Karel IV. roku 1354 a zbytek kosterních památek roku 1365. Císař je uložil v chrámu sv. Víta a pražská synoda ihned rozhodla slavit svátek svatého Zikmunda jako zemského patrona. Nebylo také náhodou, že Karlův druhorozený syn dostal jméno Zikmund.

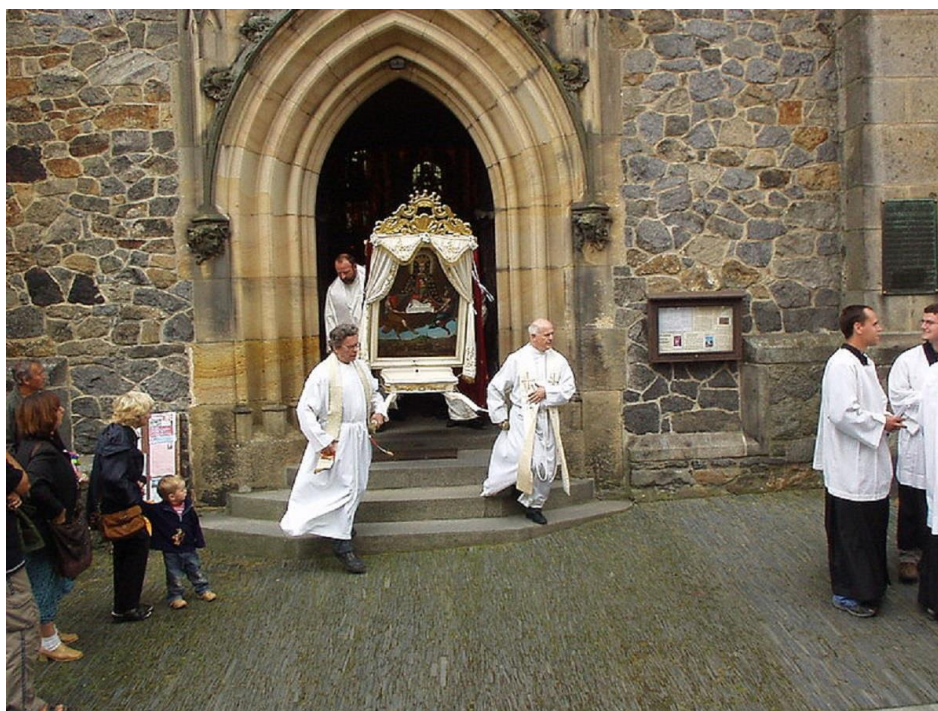
Mimo Prahy se nachází ostatková schránka v klášteře sv. Mořice ve Švýcarsku, který král Zikmund zakládal a kde také pobýval. Jeho relikvie jsou i na jiných místech, ale Praha si tohoto burgundského krále doslova osvojila. A není také náhodou, že největší zvon v zemi, zavěšený ve svatovítské katedrále, se jmenuje Zikmund.

Zikmund je patronem českého národa, Cremony a druhým patronem Mnichova, pomocníkem proti bahenní zimnici, proti potížím s kýlou a přímluvcem kajících.

Zikmundův svátek se světí 1. května.

7. ZÁZRAČNÝ OBRAZ PANNY MARIE KLATOVSKÉ

V kostele Narození Panny Marie v Klatovech je obraz, kterému je přičítána zázračná moc. Z čela Panny Marie tekla krev a od té doby prý pomáhá párům, které marně touží po dítěti a také nastávajícím matkám. Tato událost se každoročně připomíná konáním poutí, při které je obraz nesen v čele průvodu ulicemi Klatov.

Obraz Panny Marie, která chová na klíně malého Ježíše, pochází ze severní Itálie. Nedaleko jezera Lago Maggiore v údolí Vegezzo. Tam se nachází vesnička Re, která náleží k Navarské diecézi. Tady stál kostel zasvěcený svatému Mauriccovi. Na přední straně kostela je namalovaný výše zmíněný obraz s latinský nápisem, který přeložený do češtiny znamená „*V lůně Matky sedí Moudrost*“. Tradiuje se, že se dne 29. dubna 1494 stala tato událost:

„Nevěřící muž jménem Jan Zuckopne po urážkách Panny Marie hodil kámen na obraz a zasáhl čelo Matky Boží. Po úderu začalo čelo krváčet a tento jev trval 18 dnů. Značné množství lidí, včetně místního duchovního, který nechal krev téci do sklenky, podává svědectví o pravdivosti. Sklenka s krví je dosud uložena na důkaz této události. A je uctívána v nově postaveném kostele na místě původního, ze kterého je zachováno průčelí v hlavním oltáři s obrazem. Tento kostel v Re se stal poutním místem, v němž věřící dodnes ctí a prosí Pannu Marii za vyslyšení jako prostřednici milostí.“

Obraz byl uctíván a tak není divu, že bylo zhotoveno mnoho kopií. A jedna z nich se dostala do Klatov kolem roku 1650. Kominík Ritcolti z Re šel do světa za prací. A usadil se v Klatovech. Jako dědictví po rodičích dostal obraz. V Klatovech se oženil. Manželé adoptovali dceru, která se jmenovala Anna Rymerová. Provдалa se za krejčího Ondřeje Hiršbergera. Po rodičích zdědili obraz, ke kterému jako oni chovali velkou úctu. Přišla neúroda, války, začalo ubývat krejčovské práce... Manželé začali prodávat, co se dalo, ale obrazu se zbavit nechtěli. Byl pro ně útěchou v neutěšených časech. Nakonec došlo i na obraz. Nabídl ho známému faráři. Zdálo se, že prodej obrazu je mařen nemocemi dětí, u kterých museli setrvávat. Při modlitbách u obrazu dne 8. července 1685 Ondřej Hiršberger spatřil krůpěje krve, která prýštila z rány na čele. Ondřej na to upozornil duchovního P. Vojtěcha Stodlara a ten nařídil, aby byl obraz odnesen do děkanského kostela.